

HITOKIRI

EXIT

O S K A R F U C H S

O S K A R F U C H S

HITOKIRI

O S K A R F U C H S

HITOKIRI

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Oskar Fuchs, 2018
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2018
Cover Art © Lukáš Tuma, 2018
Czech Edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-142-7 (print)

ISBN 978-80-7557-581-4 (ePub)

ISBN 978-80-7557-582-1 (mobi)

ISBN 978-80-7557-583-8 (pdf)

Děkuji

*Erice Eně Adamcové, Gabriele Mikušové,
Anně Mudrochové, Janě Poláčkové,
Martinu Bečváři, Pavli Hönigsmiedovi,
Wandě Polanové-Štrupové*

I.

Položil jsem bágel na zem a rozhlédl se. Tohle stoupání mi dalo zabrat. Budu muset zapracovat na fyzice. Stromy čněly k zamračenému nebi plnému těžkých mraků. Hodinky ukazovaly čtvrt na jedenáct. Nejvyšší čas začít, pokud jsem chtěl všechno stihnout do půlnoci. Ze sportovní tašky jsem vyndal krabici s kostkovým cukrem, otevřel ji a na poloshnilý pařez před sebou následně vyskládal čtyři zrnité bílé krychličky.

Trvalo mi přes dva týdny najít správné místo. S tím byl vždy problém, oddělit pověsti od skutečnosti. Ale odměna potom bývala více než sladká. A neměl jsem na mysli zrovna cukr, na nějž se postupně slétávala lesní světýlka. Zbývalo už jen naposledy upřesnit lokaci. Bludiček tu dnes byl sudý počet, jedna přebývala. Duše čarodějnic nebo podobných magických bytostí bývaly většinou zbarvené do modra. Proto jsem bílou, co k nim nepatřila, poznal snadno. Teď stačilo být trpělivý. A na správném místě začít kopat.

S lidmi *ignis fatuus*, jinak také *neposedné ohně*, nikdy moc nekamarádily. Lépe řečeno, bály se jich. Mě si nevšímaly. I tak jsem měl pro jistotu košili oblečenou naruby, což způsobilo, že mě neviděly.

Během čtvrt hodiny bludičky zbaštily nachystanou návnadu a zamířily každá jiným směrem.

Popadl jsem tašku a následoval vyhládnuté světýlko. Přibližně po sedmdesáti krocích bludička klesla k zemi a zavrtala se do hlíny. Vytáhl jsem z kapsy dřevěný křížek a položil ho do míst, kde zmizel iluminující duševní fragment hledaného objektu.

Z báglu jsem vyndal dvě kilovky soli a udělal kolem kruh o průměru tří metrů a začal kopat skládacím rýčem. Přitom jsem dával majzla, abych neporušil ochrannou linii.

A koho že jsem to vlastně hledal? Matúše Čáka. Prý byl pohřbený ve třech rakvích, železné, stříbrné a zlaté. Stejně jako Atilla, Bič boží. Legendy říkaly, že po jeho skonu odklonili koryto řeky a pak ho vrátili zpátky. Kecy. Na to tehdy nebyl čas. A podle toho, co jsem právě zjistil, ho zakopali hůř než psa. Ani se nenamáhali nacpat pozůstatky Pána Váhu a Tater do obyčejné smrkové kisny. Jeho kdysi honosné oblečení bylo rozpadlé, zato osobní zbraň a masivní zlatý řetěz vypadaly zachovale. S kostmi už to tak slavné nebylo. Lebka měla odpadlou spodní čelist a některé zuby v ní chyběly. Z pokladu, s nímž měl být údajně pohřbený, jsem byl zklamaný. Osm malých plátěných pytlíků. Řekl bych, že větší část hotovosti zůstala oligarchovým nevěrným v kapsách. Navíc, i když byl Matúš v církevní klatbě, jaksi nepatřilo k dobrým mravům křesťanů brát si svoje nasyslené jmění na onen svět.

Tiše jsem se zasmál. Vidět moji odbornou práci archeologové, dostali by psotník. Na tuty. Nejdříve jsem posbíral věci blízko těla, dal je do tašky a vytvořil okolo pozůstatků nový solný kruh. Je-

den nikdy nevěděl, co se může stát, že? Nepříjemných zkušeností jsem už pár měl. Zatím to ale šlo dobře. Dokonce jsem si začal broukat písničku Ilo-ny Csákové *Proč mě nikdo nemá rád*, což bylo těžce stylové.

Tak a teď kostičky. Vzal jsem zažloutlou lebku, čelist, pak řetěz a vložil je do připravených igelitových pytlů. V tu chvíli sůl zčernala a z hrobu vyšlo dlouhé zaúpění. Leknutím jsem uskočil dozadu, sklouznul po kořenu a spadnul na záda. Přitom jsem se třísknul do hlavy, až mi před očima zatančily mžitky. Rychle jsem však vstal a do vykopané díry nasypal poslední balešní soli. Nepomohlo to. Krystaly pouze zajiskřily a ztmavly. Tichý skřípavý hlas začal šeptat rytmická slova. Odhadem maďarsky. Bonusem k tomu všemu byla husí kůže po celém těle a rozostřené vidění.

Byl nejvyšší čas zmizet. A to co nejrychleji. Klopýtal jsem k cestě spojující penzion Brezina a Trenčiansky hrad. Dosud tichý les najednou zaplnily zvuky a hlasy. Přebytky uvolněné magie se vybíjely v podobě modrého jiskření na koncích větví i stéblech trav. To vůbec nevypadalo dobře.

Svou těžce nabytou kořist jsem rozhodně nehodlal vracet. I kdyby čert, popřípadě Čák, na koze jel. Snad se k tomu nikdo z civilů nepřiplete. Pak by případné vyšetřování spadlo pod pravomoc antimagické sekce. A to jsem rozhodně nepotřeboval.

Na okraji mého zorného pole se objevily stíny. Šly po mně. Zakopnul jsem a v pádu se stočil do kotoulu. To mi zachránilo oči. Soví pařáty mi-

nuly můj obličej právě o ten pověstný vlásek. Zaklel jsem. Sprostě.

Lesní cestu vystřídala asfaltka. Konečně! Vytáhnul jsem z kapsy saka svěcenou křidu a udělal na silnici dvojitou dělicí čáru. Rychle jsem odříkal modlitbu ke Svaté lišce, zvednul amulet vyrobený z králičí packy a fouknul přes něj směrem k hradu. Tím jsem vyčerpал všechny svoje možnosti. Další pokus o magickou ochranu by znamenal, že tu nějakou dobu zůstanu.

Zvedla se vichřice a odvanula dotěrné stíny. Ani agresivně nalétávající sovy nemohly vzdorovat jejím vzteklým poryvům. Lámala jim křídla, pernatá těla narážela do vrásčitých kmenů. Větve se ohýbaly, praskaly, spolu s listím a jehličím je ničivá síla vrhala proti pronásledovatelům.

Nečekal jsem na výsledek a sprintoval k hotelu. Za mými zády kvílela magická smršť. Klikaté blesky sjížděly co chvíli z temného nebe a osvětlovaly mi cestu. Ne, že by to bylo potřeba. Pro jistotu jsem nakreslil na silnici ještě další předělové čáry. A pevně věřil, že nejpozději s prvním kupopěním nasranost záhrobních sil skončí.

To už bych měl být dávno za hranicemi.

* * *

Pozdravil jsem usměvavou hezkou tmavovlásku v recepci a vzápětí jí oznámil ukončení pobytu. Slečna, podle jmenovky Katarína, přikývla. Podle mého názoru určitě nebydlela moc daleko od Trenčína.

„Připravte mi prosím účet,“ požádal jsem.

„Budete platit kartou?“

„Ano.“

Katarína mi vzápětí věnovala stydlivý pohled krásných velkých černých očí.

„Pane, ak smiem... prepácte... Viete, že máte košelu naopak?“

Nasadil jsem udivený a zároveň nevinný výraz. „Ach, skutečně?“ Po vizuální kontrole svého oblečení nezbylo než souhlasit. „Opravdu!“

Katarína se mé zmatenosti zasmála. „Vonku je příšerné počasie, nechcete radšej počkat?“ přispěchala vzápětí s nabídkou. Pokud jsem mohl soudit, myslela to upřímně. Rozhodně víc než kdysi jistý premiér.

„Neodkladné záležitosti, bohužel,“ pokrčil jsem s nehranou lítostí rameny a opustil recepci. Z mojí tašky se totiž začaly ozývat velmi podivné zvuky. Zatím tiché, ale nešlo se spoléhat na to, že tomu tak bude i v příští vteřině.

Na pokoji jsem přehlédnul situaci. Moje věci už byly dávno sbalené, jen na posteli leželo připravené náhradní triko s dlouhým rukávem. S pocitem úlevy jsem se zbavil propocené košile a následně nakouknul do báglu s vykopávkami. Uvnitř nastala výrazná změna, jak jinak, k horšímu. Místo lebky tam nyní byla hlava. Kompletní. Včetně spodní čelisti, sbírané zvlášť. Hnědé oči na mě nenávistně zíraly zpod hustého obočí typu Brežněv. A tmavé umaštěné vlasy vytvořily kolem pleše věnec spojený s hustým plnovousem v jeden celek.

Nejhorší však bylo, že hlava mluvila. Sice jsem nerozuměl, co říkala, ale podle tónu to byly ná dávky. Co s tím?

Zmuchlanou košili jsem použil jako roubík, rukávy pečlivě zavázal na dva uzly. Ticho přece léčí, jak říká stará lidová moudrost. A to Matúš mohl být sakra rád, že jsem neměl chuť hledat svoje použité fusky. Až pomine vliv magie, bude z ukecané palice zase jen obyčejná lebka. Aspoň jsem v to doufal. Kdo by si taky koupil do soukromé sbírky takový hnus?

Vzal jsem obě tašky a vrátil se na recepci. Přitom jsem uslyšel cinknutí. A vzápětí další. Dvě ze tří bariér byly prolomeny. Naštěstí měla Katarína všechno připravené. Přiložil jsem kartu, vyklepal PIN a čekal na potvrzení platby.

Několik okamžiků jsem si pohrával s myšlenkou, že bych slečnu varoval před možnými problémy. Ale neudělal jsem to. Pokud jsem *něco* probudil, stejně budu hlavním cílem já. Vyšel jsem ven před budovu. Tam vládlo boží dopuštění.

Dálkovým ovládáním jsem odemknul auto, otevřel dveře u řidiče, naučeným pohybem sklopil opěradlo sedačky a hodil bágly dozadu. Sotva jsem se usadil, na čelní sklo dopadly první velké dešťové kapky. Ve chvíli, kdy jsem nastartoval, mi králičí packa v kapse zavibrovala. Následoval zvuk oznamující zničení poslední překážky načmárané na asfaltku. Pohled směrem k hradu nebyl příjemný. Po silnici se sem hnala vysoká bezhlavá postava. Ukázal jsem jí fákáče a šlápnul na plyn. Moje černé Porsche 911 Turbo S vyrazilo vpřed. Ve zpětném zrcátku se Matúš rychle zmenšoval. Šlo o uspokojivý pocit.

Z rádia mi Peter Nagy oznamoval, že *Aj tak sme stále frajeri*. Přitom jsem říznul první zatáč-

ku. A fest mi zatrnulo. Auto sedělo perfektně, což o to, ale Čák mi byl opět v patách. Seděl na černém kozlu velikosti menší krávy, rohů se držel jako motorkář řídítek harleje. Zvířeti od paznehtů odletoval asfalt, oči mu rudě žhnuly a co bylo nejhorší, zatačkou prodriftoval s jistotou profesionálního závodníka rallye. Hnal jsem porsche po úzké silnici lemované lesem. Sebemenší chyba by se mi v této rychlosti krutě vymstila. Neměl jsem zájem nechat se chytit ani skončit namotaný okolo stromu. Vyhnal jsem motor do vyšších otáček. Bezhlavého jezdce jsem navzdory tomu pořád viděl těsně za sebou. Bylo vůbec možný, aby blbá koza dokázala držet krok se zadokolkou s přeplňovaným šestiválcem o obsahu 3 800 kubických centimetrů a výkonem 580 koní?

V rádiu to zaskřípalo, zapraskalo a Nagy dál pokračoval ve zpívání, jen jaksi falešně a s pozměněnými slovy. Že prý: *Teraz si chlapče v prdeli, o chvíľu ťa drapnú mŕtvi frajeri.*

Netušil jsem, jestli je to gramaticky správně, možná by Slovák použil spíše slovo řiť, potažmo by prohlásil, že *si v rici*, ale neměl jsem po ruce lingvistu ani nikoho jiného, s kým bych tento podružný gramatický problém aplikovaných čechismů vyřešil. Navíc by se to pak už ani nerýmovalo.

Takže? Ďakujem, neprosím. Ani omylem. Město se přiblížilo. Přivítalo mě krátkou svažitou rovinou. Vřítíl jsem se mezi první baráky, auta zaparkovaná na kraji silnice mi ubírala prostor pro manévrování. Ve dvou kilech jsem podřádl a procedil mezi zuby modlitbu ke Svaté lišce.

Její pomoc by se mi šikla. Následovala nepříjemná, hodně vynášející levá šikana, pak už to bylo k hlavní, co by velbloud doplivnul.

Ocitnul jsem se na dvouproudovce sevřené z obou stran starými činžáky a strhnul volant doprava. S velkým štěstím jsem těsně minul stříbrnou oktávku v protisměru. Řidič scanie, kterému jsem vletěl před čumák, troubil jako zběsilý a šlápnul na brzdy. Čák i jeho zvíře do kamionu narazili a odhodili ho. Kozel pak bez zakolísání pokračoval v pronásledování, jako by ta kolize s nákladákem byla jen malé drcnutí.

Hele, to vůbec není fér! Měli být i s Matúšem totálně rozšmelcovaný! O pár sekund později jsem profičel kruháč a nabral směr Žilina. Kličkování mezi pomaleji jedoucími, blikajícími a troubícími auty jsem vždy považoval nejen za prima sport, ale hlavně za dobrý způsob, jak se zbavit pronásledovatelů. Tady mi to ale nevyšlo, kozel prostě smetl všechny překážky z cesty. Co s tím? Když přišel klidnější úsek, vytáhnul jsem z kapsy saka mobil. V této rychlosti nešlo o snadnou operaci, navíc si hlasové vytáčení postavilo hlavu, že dnes nebude kamarádi. Nakonec jsem ale dosáhl úspěchu, i když až za hranicemi Trenčína. A ti dva trotlové mi pořád viseli za zadním nárazníkem.

„Lucko?“

„Ano, Michaeli?“

„Jsem na cestě, ale s nechtěným doprovodem.“ IT specialista našeho týmu na několik vteřin ztičila.

„Uniformovaný?“ pokračovala po chvíli svým kultivovaným mezzosopránem.

„Ne, je to mnohem horší.“

Následovala další pomlka. „Vydrž. Přepojím na konferenční hovor.“

„Dobře, povídej,“ oznámila Lucie. „Už jsme kompletní.“

„Mám za prdelí nasranýho Matúše Čáka. Bez hlavy. Jede na černým kozlovi, co si na cestu svítí očima. Jo, kdyby vás to zajímalo, tachák mi ukazuje dvě stě padesát!“ zařval jsem.

„Dost blbý, co?“ zhodnotil situaci se stoickým klidem Franta Vrána z Bruntálu, starší bratr zmíněné ajťáčky. Franta nikdy nešel pro ránu daleko a jeho úkolem bylo pacifikovat problémy.

„To bude cajk, netrojčí,“ zazněl do éteru Kachlíkův hlas. Uslyšel jsem dlouhé zívnutí. On snad doted' chrápal! „Nedělej ze všeho zbytečně kovbojku,“ dodal ležérně.

Prinutil jsem se ke klidu.

„Dobře. Vyhodím bágel z okna. Ať si ho sebere. Obvolej zájemce, že aukci rušíš. Přijdou akorát o meč, lebku, poklad plus zlatý řetěz, co má odhadem tak kilo a půl. Spíš ale dvě. Končím.“

„Neéé! Lindnere, nesor! Ať tě ani nenapadne tu tašku zahodit! Opovaž se mi to teď položit! Povídáš poklad, palatinský náhrdelník a osobní zbraň Matúše Čáka?“

Něco mi říkalo, že mám konečně jeho plnou pozornost.

„Jo.“

Kachlík byl najednou náramně akční.

„Vrána a Fíkus připraví rampu, pak zbraně. Dominika přejede do pomalého pruhu a bude držet konstantní rychlost. Ty, Lucko, skenuj poli-

cejní frekvence, aby nedošlo na další nepříjemné překvapení. V případě nutnosti neváhej a zapni rušičku. Lindnere?“

„Slyším.“

„Doženeš nás tak...“

„... u Ilavy,“ promluvila poprvé Dominika, jinak také náš řidič, automechanik a zbrojmistr v jedné osobě.

„Frekvenční sken negativní,“ zaslechnul jsem ještě Lucku, která vzápětí hovor ukončila. Předjel jsem vyjukaného strejdu v tmavě modrém fokusu s košickou espézetkou, co se plazil sotva stovkou, a začal vyhlížet kamion.

* * *

Ale já jsem vlastně ještě nic neřekl o našem týmu...

Lucie Vránová se nám starala o komunikaci a věci kolem počítačů. Malá drobná pihatá rusovláska, dvacet sedm let, věčně rozesmátá. Vlastnila několik diplomů z historie, antropologie a archeologie.

Franta Vrána. Třicet pět roků, metr devadesát a šest centáků k tomu. Taky zrzavý jako traverza vytažená po sedmi letech zpod okapu. Strávil deset roků v cizinecké legii. Co tam dělal, jsme z něj nikdy nevypáčili. Každopádně byl specialistou na boj zblízka, s nožem i pistolí to uměl jako málokdo.

Fíkus. Jediný, kdo znal jeho pravé jméno, byl Kachlík. Fíkusovou specialitou byla magie, rituály a jedy. Teoreticky i prakticky. Metr sedmdesát,

černovlasý, při těle. Věk neznámý. Brýle nosil, ač je vlastně ani nepotřeboval. Asi.

Dominika Němečková. Dvacet osm let, metr osmdesát. Blond. Vypadala jako oživlá panenka Barbie, přitom byla excelentní mechanik a řidič. V rukách měla cit, za který by se nemusel stydět ani neurochirurg, místo opravování lidí se však vyžívala v motorech a zbraních. Ale i s jehlou to uměla. Už několikrát mi zašívala děravou kůži, když něco nešlo, jak mělo. Jen na chlapy měla, holka, pech. Možná proto, že k těm nádherným čtyřkám a sexy prdelce vlastnila plně funkční mozek.

Libor Kachlík. Dříve v jistých kruzích zvaný Milkor. Věk něco mezi čtyřicítkou a smrtí, honosil se značným množstvím šedin v kdysi tmavých vlasech i vousech. Skoro metr devadesát. Právnický a obchodník s bohatými styky. Skvělý organizátor. Jeho minulost nebyla bez poskvrnky, vždycky ale ze všeho nakonec vyvázl se zdravou kůží. A pořádným balíkem peněz.

No, a nakonec moje maličkost. Michael Lindner. Čím méně toho o mně víte, tím lépe. Pro vás určitě.

Tak to by byl ve zkratce náš Dream Team specializující se na hledání historických relikvií a artefaktů pro soukromé sbírky nechtutně bohatých klientů.

* * *

Pořádně jsem šlápnul na plyn a trochu tak pronásledovatelům odskočil. Ne o moc, ale každý

metr se počítal. Pak už jsem uviděl kamion s vysunutou rampou. Blesklo mi hlavou, že v takové rychlosti to nemůže vyjít. Ani s naším brzdícím hákem, podobným tomu z letadlových lodí. Kouknul jsem za sebe. A zvolil menší zlo.

Porsche trefilo nájezd do návěsu a poskočilo, současně jsem dupnul na brzdu. Po následném prudkém trhnutí a nárazu jsem zaklel. Ovládl mě neblahý pocit, že devět set jedenáctka má od této chvíle totálně zničený podvozek, k tomu očesaný předek a neodnesly to jen plasty. Típnul jsem motor a vystoupil.

„Vrať řidičák, piráte!“ řekl blahosklonně na přivítanou Fíkus. V levém podpaží držel kohouta, v pravačce megafon. Kopnul přitom do páky vysunující zajišťovací klíny za zadními koly mého auta. Všimnul jsem si, že levá přední pneu je proražená.

„Radši nějak zastav toho šaška!“ odseknul jsem, abych překonal postupně se zvětšující zoufalství nad dosud jen tušeným rozsahem škod utrpených na mém dvoudvéřovém mazlíkovi. Přece jen, tohle nebyl žádný závodní nákladák, Čák nás dožene co nevidět.

„Však jo! Sleduj a uč se!“

Stejně jako ostatní jsem si připnul pás s lanem napojeným na buben s automatickou brzdou. Vypadnout kozlovi pod nohy by nebylo nic příjemného. Mág přešel k otevřeným dveřím návěsu, stisknul kokrháče a dal mu před zobák přístroj.

„Tak do toho!“

Čák už se dostal do naší blízkosti a hned se také natáhnul po kamionu. V tu chvíli zakročil Vrá-

na skoro jako za časů cizinecké legie. Plamenomet v jeho rukách zahučel a dlouhý ohnivý jazyk olízнул jízdní kozu i pána Váhu a Tater. Rohaté zvíře klopýtlo, spíš za to ale mohlo překvapení, než že by mu to skutečně ublížilo. Vypadalo teď jako velká nasraná prskavka. Hořel i jezdec, ale to mu nebránilo v pronásledování. Rychle zkracoval náskok způsobený zakolísáním kozlíka.

„Mágové jsou malí páni, to Jitřenka řídí kokrhání!“ oznámil potměšile opeřený hajzlík našemu specialistovi na kouzla. Vybral si skutečně tu nejlepší chvíli.

„Co mám dělat!? Pořád máte tunu chytrých keců, tak se předvedte!“ vyzval nás zachmuřeně Fíkus a zatřásl u toho stávkujícím kohoutem.

„Zkus ho poprosit.“

„Pošli mu kolkovanou žádost.“

„Strč tomu ptákovi prst do prdele!“ Pokud mi bylo známo, opeřenci měli odjakživa kloaku, ale v téhle situaci šlo vlastně jen o nepodstatný detail.

Fíkus se nad poslední radou vážně zamyslel. „Otázka je, kterému,“ řekl nakonec s jedovatým úsměvem. „Máme jich tu víc. Konkrétně dvě vrány a kohouta.“

„Ani na to nemysli,“ doporučil mu Franta ledově a výhružně potěžkal plamenomet.

„Považská Bystrica před námi,“ oznámila Dominika se smíchem aktuální polohu. Přerušila tak hrozící hádku. Došel jsem k mágovi a klepnul opeřence ukazovákem do hlavy.

„Vrahu! Zabijáku! Lupiči!“ zakvokal vyděšeně sameček kura domácího, když mě poznal.

„Pokud to pomůže, říkej mi klidně Jitřenko,“ zavrnl jsem. „Jestli ale nezačneš *okamžitě* kokrhat, tak si tě oblíbím.“

Vzápětí už opeřenec řval do megafonu, co mu plíce stačily. A účinek předčil veškerá očekávání. Rohatec začal znatelně ztrácet rychlost. Což Čáka očividně vytočilo. Nakonec zastavil a hrozil za námi pěstí. Kozel vztekle křísнул paznehtem pravé přední nohy do vozovky. Ta se vzedmula a v podobě vlny tsunami se valila přímo na kamion.

„Fíkus! Dělej něco!“ zařval Kachlík odněkud zezadu. Hodil jsem rychlý pohled přes rameno. Libor zrovna sondoval obsah báglu z porsche. Asi chtěl mít jistotu, že mě nezachraňoval zadarmo. Nebo chtěl vědět, kolik nám výprava hodila. Ve finále to vyšlo nastejno.

Mág napřáhnul volnou ruku před sebe a údivem vyvalil oči.

„Takhle silný vůbec neměl být!“ zavrčel a předal mi kohouta. „Dokážu to zpomalit, ale ne zastavit! Potřebuju tvoji pomoc!“

Nevraživě jsem se na něj podíval. „Nevím, kdo říkal, že tu církevní klatbu odstraním trochou soli a dřevěným křížem. Bude to prej *brnkačka*!“ A místo toho jsem měl z auta za šest mega šrot a šlo po nás monstrum, na které zřejmě nestačil ani on.

Fíkus neodpověděl, na spáncích mu námahou vystoupily žíly. Co se dalo dělat. Zakroutil jsem opeřenci krkem a utrhnul mu hlavu. Sevřel jsem amulet z králičí tlapky, pak pronesl modlitbu – a proměnil se do své původní, vlčí podoby. Pár hodin tak budu muset zůstat. Minimálně dokud